

Kalk og Krone.

Ernst Evers.

Drejat af A. Kierulff.

Sluttet.

„I Krigstider maa man altid være færdig paa alt endt og afventende Guds Fjælsker. Da jeg sad over hos den gamle, syge Fru Sibbert, som de lærde med en Transport saarede. Det var de første saarede Soldater, der ankom. Jeg stundte mig ud til dem for at tale med dem og sige dem et Trostens Ord, og hvem ser jeg da paa Stræde mellem sine Kammerater? Underofficer Hille, der har ligget i Kvartier her. Jeg kunde den Gang ikke lide Manden, men da jeg nu saa ham ligge saa elendig og bleg der paa Vognen, vaagnede Medlidenheden hos mig og jeg tilbød ham at drage ind i sit gamle Kvartier. Manden fik ordentlig Færd i Rinderne og tattede mig. Transporten skulde egentlig videre, men da Hille og to andre Underofficerer er for svage til at kunne taale Kørselen, har Lægen beordret, at de skal blive her. Vognen med de saarede holdes endnu hos Sognekogden, men de maa snart være her. Jeg har givet Ordre til at holde alt beredt, til de kommer, og vilde blot ud at sige dig det.“

„Er Saarene farlige, Fader?“
 „Det ved jeg ikke, for Lægen maatte et Stykke hen ad Vejen med de andre. Men du er jo bleven ganske bleg, Barn. Hvad fattes dig?“

Han strøg Haanden hen over hendes solde, blege Pande, tog hende om Hovedet og saa hende ind i Øjnene.

Sophie søgte at fætte sig og sagde stille: „Det er vist kun, fordi jeg har siddet for længe herude. Forsaarsluften er endnu fald.“

„Men, hvor kunde det ogsaa falde dig ind at fætte dig herude?“ spurgte han betvivlende. Hun svarede ikke, men gik stille ind med ham.

Der laa nu den saarede i det venlige Sognekøkken, og Sophie sørgede for ham som en Søster. Men da Pinseliljerne blomstrede og Pinselklosterne ringede Fred over Landet, var Underofficer Hille kommen sig saa godt, at han kunde sidde ude i Værelset.

En Dag, da Præsten var gaaet ud, sad Sophie ude hos den syge med sit Haandarbejde, og lod ham fortælle om den dejlige Rhinfjord med de maleriske høje Borge og om det muntre Liv i de hvide Bær Bonn og Koblenz, og hun lyttede til hans Ord med tilbageholdt Ande, og det var for hende, som om alt omkring hende var lutter Solstin.

Dg derefter paafulgte der en Tid, hvor Sophie gik omkring med forgræbte Øjne, fordi Præsten endelig havde faaet Øjnene op og set, hvordan Sophie og Underofficeren stod til hinanden, og fordi han af og til tog hende med sig ind i Studerensværelset, at han aldrig vilde give sin Indbildsel til denne Forbindelse, fordi han vidste, at det var en Mand, der aldrig vilde kunne bygge hende nogen Støtte. Dertil var han alt for letindladig. I den sidste Tid, hvor Herren havde siddet sammen saa megen Livelse og nu Glæde, havde han ikke villet erklære sin Gud, langt mindre gribe Frelserens udstrakte Haand. Sophie var desuden alt for ung til i det hele taget at binde sig til en Mand, og naar hun en Gang vilde gifte sig, maatte det være med en Mennefte, der kunde bygge hende indre og ydre Støtte. Hun havde ganske vist glemt at bede ret inderlig om Guds Bistand i dette Anliggende, ellers havde Herren nok vist hende det rette.

Men Sophie græd blot bitterligt og erklærede, at hun kunde og vilde aldrig slippe ham, og kunde aldrig blive lykkelig med nogen anden Mand. Dg da Sophie nogle Dage efter igen kom ind til Præsten, hørte hun trodsig paa hans Formaning, slog Ratten og stampe i Gulvet, da hun var kommen udenfor. Men da erklærede Pastor Freigang, at da Underofficer Hille nu var helbredet saa vidt, at han godt kunde rejse hjem, havde han at forlade Præstegaarden næste Dag.

Sophie græd; men det var hvoften Bedrøvelsens eller Angerens Taarer, det var af lutter Trods. Men hvad trofaste Fader i sin Kærlighed vilde forhindre hende i at betragte den fejle Vej.

Underofficer Hille var afrejst. I Vestheim Præstegaard, hvor man havde bevidt ham saa megen Gæstfrihed, hørte man ikke senere fra ham. Han blev ikke en Gang til Pastor Freigang, under hvis Tag han var bleven plejet som et Barn af Huset. Vestheimerne vidste ikke, at Præsten havde haft en meget alvorlig Samtale med ham, kort før hans Afreise, under hvilken Hille havde stamper endnu værre i Gulvet end Sophie, og hun havde slaaet endnu trodsigere med Ratten end før. Vestheimerne vidste heller ikke, og Præsten endnu mindre, at naar Sophie fik Brev fra sin Veninde i Hellsburg, saa laa der et Brev fra Underofficeren inde, hvori udgød sig i Smiger og Kærlighedsøder, og derved fuldstændig vandt hendes Hjerter.

Da Efteraarstørmene begyndte at rase hen over Landet og af puste Bladene af Træerne, var Sophies Sjæl i et Oprør. Hun kunde aldrig blive træt af at fortælle sin Veninder om de rivende Rhinstømme, om Bjergene og de høje Borge, der knejdede ved de stummende Bølger, og hun sad timelis og stirrede ud i det fjerne.

Paa denne Tid var det, at Sophie fik et Brev fra sin Veninde i Hellsburg, hvori denne bad, om hun vilde besøge dem i nogen Tid.

Præsten gav nødtigt sit Samtykke til denne Rejse. Han kendte kun Veninden som et forfængeligt Verdensbarn, og han havde været glad over, at Sophie selv havde truffet sig tilbage fra hende for nogle Aar siden. Sidste Winter havde han truffet hende hos nogle Slægtninge i Vestheim og med Sorg og Ulyst set, at Sophie igen sluttede sig til denne verdensliggende unge Pige, der søgte at vinde hende ved Smiger. Helt havde han beholdt sit Barn hjemme, men da han allerede for længere Tid siden havde lovet Venindens Familie det, gav han nu efter, og lod hende rejse. Faderhjerterets varmeste Bønner gav hende Følge.

Men hvordan?
 Hen til det Sted, hvor Sophie nu var; men da der kun var otte Dage tilbage af Ferien, blev Veninden, at de maatte beholde Sophie en Uge til, da der forestod en stor F. m. l. fest. Dette var ingenlunde efter Præstens Sind

at maatte undvære sit Barn saa længe, men havde han sagt „a“, maatte han ogsaa sige „b“.

Saa forløb der ti Dage, uden at han hørte noget fra hende, og da Pastor Freigang havde strevet et langt, alvorligt Brev til Sophie, som det tilbage med den Paaskrift: „Adressaten afrejst“.

Da rejste Præsten selv til Hellsburg. Han forbrøde sit Barn tilbage af Venindens Haand, dette Barn, for hvis udbøvelige Sjæl han daglig havde kæmpet i Bøn med sin Gud. Først prøvede Veninden paa at redde sig ud af det med Udslygter, men hendes Miner forraabte kun altfor tydeligt, at hendes Samvittighed var alt andet end ren, og hun tilfod snart, at hun i lang Tid havde været Mellemmand mellem Hille og Sophie, at Underofficeren for otte Dage siden selv havde afhentet Sophie paa Banegaarden, for at rejse til Amerika med hende.

Efteraarstørmene rasede og jusede, men det var en mægtigere Storm, der rørte den ellers saa stærke Mand's Sjæl. Hvad hjalp det, at han spurgte Veningen, hvorfor hun ligesom hørte Englevinger juse, og som om Guds mægtige Røst trængte gennem den mørke Nat og tiltraabte ham: „Ja, ja, det skal vissefælgelig!“

Han antillede Efterforskninger om sit Barn. Han forhørte om Underofficer Hille i hans Hjem, men kunde ingen Oplysning faa. Stedets Præst kunde kun meddele, at Hille havde ordnet alle sine Forhold, for at udbandre til Amerika.

Dg Præsten i Vestheim er igen den ensomme Mand, som for omtrent fæltten Aar siden.

III.

Gentender du den Mand, der staar i Kirkebøren, og hvis hvide Haar omspilles af Morgensoelen?

Gentender du den Mand, hvis Øjne luor af hellig Begejstring, og paa hvis Pande Svighedsstærterne lysne?

Gentender du den Mand, hvis Haar er hvidt som Sne, og hvis Stillelse er højt som en spændt Bues?

Er det virkelig Pastor Freigang, der tidligere ofte stod paa dette Sted som et Træ i Sommerdragt, og hvis bærende Læber hvilede: „Herre, bliv hos mig, for det er blevet Aften og Dagen hælder.“

Jo, det er han, og over hans hvide Hoved svæver en stille Fred, som over Snekemarken i Januar.

Pastor Freigang lukter Kirkebøren op. Tankerne strømme ind paa ham. Han skal i Dag igen føre Menigheden ud at græsse paa de grønne Enge og til de friske Vandbætte, hvormed den gode Hyrde ved hans Haand vil bevertage sin lille Flok. Dg den dyrebare Sjelshyrde er snart bevaaget, for det er i Dag den sidste Gang, at han skal træffe sin Menighed Kalken. Alderen har mærket hans Hoved, Haand og Hjerter, og han har forlangt sin Afsted. Vel havde Menigheden bedt ham om, ikke at forlade den, men han havde svaret, „at Legemets og Andens Ledemod maatte være bøjelige og trofaste, naar en Præst slutte ud før sit Hyrdebald til Velsignelse, derfor vilde han hellere nu neblage sin Hyrdebald. Men, Vestheim var bleven hans Hjem og skulde vedblive at være det, selv naar han ikke mere kunde bo i Præstegaarden; og at han vilde vedblive at staa ved Sognekogden og Dødslejer og udbede Naad og Trost af sit Stakkammer til dem, der trængte dertil.“

Dg efter at han havde indgivet sin Ansøgning om Afsted, som der en mild, varm Forsaarsdag et Brev til ham fra New York. Haandbreven var Sophies. Men hvad Brevet indeholdt, fik ikke en Sjæl at vide, uden Præsten i Vestheim. Dg han forlede Bænderne over det, fultede sagte og mumlede: „En stor Gæring behøver en stor og lang Bøn — har naar det galder at frelse en Sjæl!“

Pastor Freigang staar for sidste Gang i sin kære Kirke. Dg Solen skinner saa lys og klar ind gennem Ruderne, at den næsten blænder ham, og Solstraalerne skinne paa de hvide Vægge, saa at han maa holde Haanden for Øjnene og bøjse Hovedet for at den Solglans. Hvor mange Aar har han ikke vogiet denne Menighed, velsignet den ved Daaben, ved Konfirmationen og naar han rakte dem Kalken med den himmelske Epife. Dg mens hans Tanker dvalde derude, kommer de Ord ham i Hu: „Den Vort er vid, og den Vej er bred, der fører til Jordbæmmelsen, og der er mange, der vandrer paa den?“ Ja, der er mange Vestheimere beredvandt, og Dvingen højer sit Hoved og spørger sin Samvittighed: „Er det min Skyld? Kunde jeg ikke hjst og her endnu en Gang have prøvet paa at udstrække en frelsende Haand?“

„Hyrdelaldet er stort og svært. Jo længere man beklæder det, desto mere føler man, hvor stort et Ansvar, der er paalagt os. I denne stille, alvorlige Morgentime er det som om Vorherre tiltraabte mig: „Af din Haand fordrer jeg de Bøen tilbage, du skulde vogte som en trofast Hyrde.“ D, han har en Følelse af, at han maa synke i Ana og med Salmisten udbryde: „Mine Synder vokser mig over Hovedet og tynger mig som en tung Byrde.“

Dg han synker ned ved Alterets Fod. Ve ham! han ser sit eget Barn vandre hen ad Syndens brede Vej, det Barn, som Vorherre selv en Gang lagde i hans Haand ved dette hellige Alter.

Solen skinnede den Dag lige saa klar og lys som nu og Solstraalerne vare lige saa gylne som den Dag. Det forekommer ham, som om det kun var et Aar siden, og dog ligger der mere end Tiden af et halvt Mennefteliv mellem den Gang og nu.

Da Pastor Freigang atter rejser sig og saa op, traabte han pludselig tilbage, og hele den gamle Mand's Stillelse sitrede og hans Hjerter bankede. Dg han hørte et Strig, der gav Gælnyd i det vide Rum, og saa en Kvinde synke ned for Alteret.

Dg hvad der en Gang før var stet i Vestheim Kirke, det gentog sig nu efter mange Aars Forløb: Pastor Freigang tog et Barn med mørkt, bløgende Haar i sine Arme, saa ind i de mørke, forbavsende Barmesjæne, og hører Barnet og bets Moder udbryde i Graad. Da lagde han Haanden paa Moderens Skulder og sagde kun det ene Ord: „Sophie!“

En lykkelig Hulken var det eneste Svar.

„Sophie, kommer du tilbage til din Herre og Frelser?“ spurgte Præsten og saa bedrøvet paa det blege, forgræmmede Ansigt.

„Ja“, svarede hun hndnygt — „hvis han endnu kan tilgive mig!“

„Din Frelser vil tilgive dig, naar du kommer tilbage til ham!“

Dvingen spurgte hende nu, hvorfra hun kom, og hvad der havde formaaet hende til at vende tilbage. Men hun kunde ikke svare for Graad, og da han vilde have hende bort fra Alteret og sagde:

„Kom med ind i min Stue, og skrift for mig,“ svarede hun:

„Nej — nej — jeg tør ikke mere betragte dit Hus — lad mig gaa, sig mig blot et venligt Ord og at du tilgiver mig!“

„Hvor skulde jeg kunne fastholde din Sinn, naar din Frelser tilgiver dig? Hvordan skulde jeg kunne forstaae mit eget Barn, naar Frelseren tager dig i sin Haand? Men rejls dig nu og kom hjem med mig. Gubstjensstenen begynder først om en Time — i den Tid vil vi to træde hen under Frelserens Kors.“

„Jeg er dig ikke værdig“, svarede hun, „jeg tør ikke mere talde dig Fader, det Naan, du selv en Gang gjorde mig saa rig med. Jeg er kun kommen for at faa din Tilgivelse, og høre det af din egen Mund; jeg kendte jo dine Bønner og vidste, at jeg kunde træffe dig her, og at du paa dette Sted ikke vilde nægte mig den. Saa vil jeg igen gaa bort og arbejde for mit Barn.“

„Naar jeg har givet dig noget“, svarede Præsten, „saa er du mig Tak skyldig, glem ikke det. Ser du ikke, at der svæver mig mange Spørgsmaal paa min Tunge, og ved du ikke, at du skylder mig at unde mig et Blik ind i din Tid og i din Svighed.“

Da husede den gamle Præst Kna og bad en varm og inderlig Bøn for hendes Barn til ham, der saa gerne bønner, og tog saa Moder og Barn med sig ind i den stille Præstegaard.

Der havde han en alvorlig Striftetime med sin Datter. Hun lagde hele sit Livs Vildfarelser aabent for ham, og han slap ikke hendes Haand, og naar Graaden truede med at tvøle hendes Stemme, greb han fastere om hendes Haand og sagde:

„Hust, at vi staar under vor Frelser's Kors. Hos Herren er Naade og Forløsning ved ham.“

„Ja, Fader“, svarede hun, „jeg ved nu, at det er for sildt, at jeg tidligere skulde have hørt paa den Røst, der kaldte mig, men jeg var for letindladig, jeg vilde langt hellere høre paa den Mand, der vilde tage mig med over Oceanet for at føre mig ind i Verdenslivets vilde Malfstrøm. Al, de Glæder var snart hverjerede. Min Mand arbejdede kun for at nyde Livet, og jeg fulgte med, saa længe jeg kunde, men saa kom den Tid, hvor Børnene bandt mig til Hjemmet. Saa blev jeg gnaen og fortrædelig, og da de to ældste Børn døde, blev jeg trostløs. Al, kære Fader, hvorfor skal jeg fortælle dig om min Mand's lange Livelse og om at den Nød, vi maatte gennemgaa? For fire Aar siden døde min Mand. Jeg var saa forbitvet, at jeg nær havde berøvet mig selv Livet. Da kom vor lille Pige hjem fra en Familie, der havde taget sig saa meget af hende, mens hendes Fader var syg. Og ligesom jeg sad allernaest nedtrykt, begyndte hun at synge:

„Jeg Hjertets Dør vil aabne dig,
 O Jesu, drag dog ind til mig!
 Ja, ved din Naade lad det ske.
 At jeg dig Venlighed maa se!“

Dg da var det, ligesom om en Stemme tiltraabte mig. Du maa leve for dit Barn, arbejdet for dit Barn, bede for dit Barn og lære dit Barn at bede. Men jeg havde glemt at bede og træde aldrig mere at kunne bede. Da vaagede Længslen efter mit Hjem, jeg syntes, at hvis jeg igen kunde komme i Vestheim Kirke, se dig og alt herhjemme, vil min Samvittighed blive roligere, for jeg angrede dybt, hvad jeg havde gjort mod dig. Saa begyndte jeg at arbejde, Dag og Nat, jeg spiste mig næsten alverdig mæt, for blot at famle Penge til Rejsen, og efter fire lange, holslelse Aars Slid havde jeg saa meget, at vi kunde komme tilbage. Her er jeg nu; hjemkommen som en fattig Enke — som en stor Synderinde — som en brudt, forladt Kvinde —

Graaden afbrød hende, men Pastor Freigang talte trostende, mildt Ord om ham, der højer Aar kommer for at tage Byrden fra hver den, der lider, om ham, den ublaarne, den ubdaarne, der gav sig selv i Nød, for at befale hendes Skyld. Derpaa gik han over i Kirken, hvor hans Skriftebøen ventede ham.

Sophie blev tilbage, alene med sit Barn, i de gamle, saa vel kendte Stuer. De gamle Møbler stod paa deres Plads, kun den gamle Husholderke manglede. Hun var bød for fem Aar siden. Hvor mægtigt talte Fortiden med dens Minder til hende, til hun tilfodt med taarefyldte Øjne bad:

Tag mig gam' e ind,
 Vi i Sjæl og Sind
 Jeg din Kærlighed maa smage;
 Du min Jammer fra mig tage,
 Sjælen til dig bind,
 Tag mig ganske ind.“

Pastor Freigang skyttede kort efter med sit Barn og Barnebarn ind i et lille Hus ved Siden af Præstegaarden i Vestheim. Der bor de endnu den Dag i Dag til Velsignelse for alle dem, der kender dem.

Korsgangen er de Skriftnes Himmelgang.
 (G. Müller).
 Naar Herren lægger Korset paa sine Bøen, da tager han selv ved den tungeste Ende. (Leonora K. Ulfeldt).

Synet paa den hellige Aften.

Ernst Evers.

Drejat af A. Kierulff.

Nede i Dalen rislede den lille Bæk. Ved Bækken laa en Vandmølle inde i Ellekrattet. Det store Hjul drejede rundt, saa de stummende Bølger sprøjtede op om Huset, og inden i Møllen klappede det, saa det var en Ulyst. Møllerdrengen sang en lystig Visse, saa det rungede i Dalen og langs Bækken, ja lige over til Mølleren, som tom gaaende paa Vejen til Møllen. Men han satte et Ansigt op, som just ikke tydede paa, at han var synderlig glad over Sengen.

Møller Poul Mehrens var en ung, kraftig Mand paa hen ved tredive Aar. Et Par mørke Øjne, fulde af Klogskab, men ogsaa af vidt Vidensabelighed laale ud af det runde, røde Ansigt. Man kunde egentlig aldrig blive klog paa de Øjne. Nogle mente, at de vare gode og smukke, i alt Fald var de skarpsynende, og da de nu vandrede over til Vandmøllen og tilbage til Møllershufet, han nylig havde forladt, hvilede der en dyb mørk Skygge over dem.

Dg hvad er Skyld i alle de Syer, der trække op paa hans Pande?

Naar en gaar og gemmer paa Breden i sit Hjerte, kan han sjældent taale at høre andre være glade. Man skulde ikke tro, at Poul Mehrens havde Grund til andet end at være glad. Han havde en ungdommelig frist Husfru, flere blomstrende Bøen, den ene mere rødmuset end den anden. Møllen behøver ikke at staa stille hele Aaret, for Bækken har altid Fyldte af Vand; det er en smuk Bedrift, og Runberne strømme til. Dertil hører der saa mange Tønder Land til Møllen, at han kan holde Hest og Køer. For de Aar siden var den bleven bortforpagtet; for hans Forældre vare bøde, mens han endnu var ung, og da han var eneste Barn, havde Formynderne befriet Gaarden for Arvingen. Den ringe Gæld, der hvilede paa Møllen, var snart afbetalt, og da Poul blev myndig og tiltraabte Ejenendommen, blev der endog ubetalt ham en lille Kapital til at drive den med.

Poul Mehrens var bleven opdragen hos fjerne Slægtninge, hvem de gode Kostpenge laa langt mere paa Sinde, end Drengens Ve og Vel. Han kunde gøre, hvad han vilde, forvoldte han Ulykker eller Stude, lo de blot betraf og sagde: „Han maa jo selv betale det.“

Da Poul Mehrens skulde tiltræde Møllen, havde han allerede for længe siden udfet sig en Livsbeslagende, og det var Lone Eggers, en Gaardmandsdatter. Faderen ejede ikke nogen stor Gaard, men han var flittig og ernærede sig og Familien erligt og rebeligt og altid med det Ord for Øje: bede og arbejde. Lone var den yngste. Moderen til de tre ældste var død for mange Aar siden, og Bønderen var gift for anden Gang. Men Lones Moder var ogsaa død, og i sin store Sorg overlod Gaardmanden Gaarden til sin ældste Søn og levede selv paa Aftag.

Da Mølleren fra Ellekrattet friede til Lone, fik Følt noget at snakte om. Nogle mente, at Lone kunde være glad, for bedede Parti kunde hun aldrig gøre; men andre rystede paa Hovedet over den unge Møller. Men Gaardmanden kaldte Lone ind til sig, da han hørte Følt snakte derom, og sagde:

„Hør nu, Lone, Vægtelaber skal slutes i Himlen, og mellem Vægtelaber skal det altid hedde: Din Gud skal være min Gud. Men naar Manden handler i Stedet for at bede, naar han gennemsvirer Kirketiden med sine Bønner paa Kroen og med at spille Kort, naar han finder Fornøjelse i Dans og Jagt i Stedet for at arbejde, naar han ikke stammer sig ved at strue Rindten fra hinanden og gaar ind i de kongelige Stove, og roser sig af, at han har siddet en Buk lige for Stovriderens Næse, saa kan saadan en Vægtelaber ikke være Gud velbehageligt, og jeg gider aldrig en saadan Mand min Lone.“

Lone græd og svarede: „Poul har et godt Hjerte, ja, og han har lovet mig, at han gerne vil gaa i Kirke med mig. Du kan ro, ja, at naar Poul først bliver gift, og jeg gør Hjemmet rigtig hyggeligt for ham, saa bliver han ogsaa en god Vægtelaber.“

„Mit Samtykke giver jeg ikke“, svarede Faderen kort og bestemt, „førend Poul ved sin Livsandel har bevist, at han kender sin Frelser og vil gaa i hans Fødsfor.“

Lone holdt meget af sin Fader, men hun holdt ogsaa meget af Poul. Hun var tyv atten Aar og saa fuld af gode Forbentninger. Da hun fortalte Poul, hvad Faderen havde sagt, blev han stet ikke røsende, som hun havde været bange for, tværtimod! han omfavnede hende og svarede, at han vilde gøre alt for at bevise den gamle, at han kun havde det Maal, at gøre hende glad og lykkelig.

En lang Tid saas han kun sjældent paa Bærtshusene, og af og til gik han ogsaa i Kirke; saa satte han sig altid lige foran Gaardmanden. Men da han saa selv en Dag tom og friede til Lone, svarede Faderen ham med de samme Ord, som han havde sagt til Datteren, og afviste ham.

Men Poul lod sig ikke uden videre afvise og kom nu sammen med Lone bag Faderens Ryg, og Lone blev ved sin Mening, at hvis hun ikke fik Mølleren fra Ellekrattet, vilde hun blive uhyggelig hele sit Liv. Der paafulgte nu en slem Winter i det lille Aftagshus. Lone kom til at se elendig ud og maatte til sidst gaa til Sengs, men Poulren kunde ikke sige, hvad hun fejlede. Da begyndte Slagt og Raborer at overtale den gamle til at give sit Samtykke til deres Forbindelse. Dg da Bønderen havde gaaet bedrøvet omkring en Hjorten Dages Tid, kaldte han Lone ind til sig og talte længe med hende.

Den næste Dag blev Forlovelsen offentliggjort, og fire Uger efter stod Brylluppet. Men Gaardmanden var ikke med, og betraabte heller aldrig Møllen i Ellekrattet.

Det gjorde alligevel Mølleren ondt at staa paa saadan en Fod med den gamle, som han agtede højt, men, hvad skulde han gøre? Af og til sender han de ældste Børn ned til Bedstefaderen, og en Dag gav han dem et friskbaat Høvedbrød med til ham. Men det sendte han tilbage og lod hilse, at han ikke kunde tage imod det. Kan han saa gøre for, at den gamle er saa stivnakket?

(Sluttet.)